

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक पंचावन्न

भविष्यसूचक विणीचे उलगडणे: दानिएलाला गॅब्रिएलचे प्रकटीकरण

Jeff Pippenger

2024-01-19

यिर्मयाच्या भविष्यवाणीतील सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा, तसेच मोशेच्या शपथेचा व शापाचा अर्थ दानिएलाला समजल्यानंतर गब्रीएल त्याच्याकडे आला.

त्याच्या राज्याच्या पहिल्या वर्षी मी दानिएल, ग्रंथांद्वारे, त्या वर्षाची संख्या समजलो, ज्याविषयी परमेश्वराचे वचन यिर्मया संदेष्ट्याकडे आले होते, की तो यरुशलेमाच्या उध्वस्त अवस्थेची सत्तर वर्षे पूर्ण करील.... होय, सर्व इस्राएलाने तुझ्या नियमशास्त्राचा भंग केला आहे, अगदी दूर जाऊन, जेणेकरून त्यांनी तुझ्या वाणीचे पालन करू नये; म्हणून शाप आमच्यावर ओतला गेला आहे, आणि देवाचा सेवक मोशे याच्या नियमशास्त्रात लिहिलेली शपथही, कारण आम्ही त्याच्याविरुद्ध पाप केले आहे. आणि त्याने आपली ती वचने स्थिर केली आहेत, जी त्याने आमच्याविरुद्ध व आमचा न्याय करणाऱ्या आमच्या न्यायाधीशांविरुद्ध बोलली होती, आमच्यावर मोठे संकट आणून; कारण संपूर्ण आकाशाखाली जे यरुशलेमावर झाले तसे झालेले नाही. जसे मोशेच्या नियमशास्त्रात लिहिले आहे, तसे हे सर्व संकट आमच्यावर आले आहे; तरीही आम्ही परमेश्वर आमचा देव याच्यापुढे प्रार्थना केली नाही, की आम्ही आपल्या अधर्मापासून वळावे आणि तुझे सत्य समजून घ्यावे. म्हणून परमेश्वराने त्या संकटावर लक्ष ठेवले आणि ते आमच्यावर आणले; कारण परमेश्वर आमचा देव तो जे काही करतो त्या सर्व कार्यात नीतिमान आहे; कारण आम्ही त्याच्या वाणीचे पालन केले नाही. दानिएल 9:2, 11-14.

दानिएलने जो शब्द वापरला आहे, ज्याचे भाषांतर “शपथ” असे केले गेले आहे, तोच शब्द मोशेने लेवीयव्यवस्था अध्याय छब्बीस मध्ये वापरला आहे, ज्याचे भाषांतर “सात वेळा” असे केले गेले आहे. भगिनी व्हाइट आम्हांला सांगतात की नवव्या अध्यायात दानिएल यिर्मयाच्या सत्तर वर्षांच्या कालखंडाचा आणि तेवीसशे वर्षांच्या कालखंडाचा परस्परसंबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करित होता. आठव्या अध्यायात गब्रीएलला दानिएलला तेवीसशे दिवसांच्या दर्शनाचा अर्थ समजावून सांगण्याची आज्ञा देण्यात आली होती; आणि नवव्या अध्यायात तो परत येतो तेव्हा तो आपले कार्य पूर्ण करित असतो, आणि दानिएलला कळवितो की सातवा, आठवा आणि नववा अध्याय यांचा विषय राहिलेल्या त्या दोन दर्शनांना त्याने मनाने वेगळे करावे. ही दोन्ही दर्शनेच त्या “ज्ञानवृद्धी”चा विषय आहेत, जी १७९८ मध्ये उघड करण्यात आली.

यिर्मयाच्या सत्तर वर्षांचा कालावधी आणि मोशेचा “शाप” हे दोन्हीही मोशेच्या “शपथेने” दर्शविल्याप्रमाणे “सात वेळा” यांची प्रतीके आहेत; परंतु गब्रिएल दोन हजार तीनशे वर्षांच्या कालावधीचे विभाजन सादर करणार आहे. तो केवळ तेव्हाच योग्य रीतीने विभागला जाऊ शकतो, जेव्हा तुडवून टाकण्याच्या दृष्टान्ताचा (“chazon”) आणि प्रगट होण्याच्या दृष्टान्ताचा (“mareh”) परस्पर संबंध योग्य रीतीने विभागला जातो. गब्रिएलने प्रथम हे ओळखून सांगितले की यहूद्यांसाठी चारशे नव्वद वर्षांचा एक परीक्षाकाल देण्यात आला होता. तो कालावधी हाच त्या चारशे नव्वद वर्षांच्या बंडखोरीच्या कालावधीसमान होता, ज्यामुळे सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाची उत्पत्ती झाली होती.

चोविसाव्या वचनातील “ठरविण्यात आले” हा शब्द इ.स.पू. ४५७ मध्ये तिसऱ्या फर्मानाच्या निर्गमनापासून इ.स. ३४ मध्ये स्तेफनाच्या दगडमार होईपर्यंतच्या कालखंडास उद्देशून आहे; परंतु सव्वीसाव्या आणि सत्तावीसाव्या वचनांतील “ठरविण्यात आले” हा शब्द मूर्तिपूजकत्व आणि पोपसत्तावाद यांच्या उजाड करणाऱ्या सत्तांची ओळख करून देतो.

आणि बासष्ट आठवड्यांनंतर मशीहाचा छेद केला जाईल, पण स्वतःकरिता नव्हे; आणि येणाऱ्या अधिपतीच्या लोकांकडून नगर व पवित्रस्थान नाश केले जाईल; आणि त्याचा अंत प्रलयाने होईल, आणि युद्धाच्या अंतापर्यंत उजाडपणाची नेमणूक केलेली आहे. आणि तो एका आठवड्यासाठी पुष्कळांबरोबर करार दृढ करील; आणि

आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण बंद पाडील; आणि घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसारामुळे तो ते उजाड करील, अगदी समाप्तीपर्यंत; आणि जे ठरविलेले आहे ते उजाड झालेल्यावर ओतले जाईल. दानियेल ९:२६, २७.

गॅब्रिएल दानियेलास कळवितो की "मशिहाला" "छाटून टाकल्यानंतर" "येणाऱ्या अधिपतीच्या लोकांनी नगर व पवित्रस्थान नाश करावयाचे." इ.स. ६६ ते ७० या काळात नेमके साडेतीन वर्षे चाललेल्या वेढ्यामध्ये मूर्तिपूजक रोमने त्या "नगर व पवित्रस्थानाचा" नाश केला. गॅब्रिएल ओळख करून देतो की "युद्धाचा शेवट" "महाप्रलयाप्रमाणे" होणार होता, आणि त्या युद्धाचे स्वरूप "उजाडपणांनी" युक्त असणार होते. यरुशलेम व पवित्रस्थानाविरुद्ध सिद्ध झालेले ते युद्ध म्हणजे मूर्तिपूजकत्व व पोपसत्तावाद यांनी सिद्ध केलेले तुडविणे होय. प्रारंभी यरुशलेमाचा नाश करणारी मूर्तिपूजक सत्ता बाबेल होती; परंतु मशिहाला क्रूसावर खिळल्यानंतर तिचा नाश करणारी मूर्तिपूजक सत्ता मूर्तिपूजक रोम होती. परंतु पवित्रस्थान व सैन्याविरुद्धचे युद्ध दोन उजाड करणाऱ्या शक्तींनी सिद्ध केले, आणि पवित्रशास्त्रात त्या दोन उजाड करणाऱ्या शक्तींपैकी दुसरी म्हणजे पोपसत्ता होय.

पापसत्ता ही "उसळून वाहणारा फटका" म्हणून दर्शविलेली सत्ता आहे; ती दानियेल अकरा अध्यायातील चाळीसाव्या वचनातील तीच सत्ता आहे जी "उसळून येते आणि ओलांडून जाते." बाबेलपासून सुरू झालेली आणि व्यवस्थाविवरणात मोशेने दर्शविल्याप्रमाणे गूढ वचने बोलणाऱ्या लोखंडी राष्ट्राद्वारे पुढे चालू राहिलेली यरुशलेमची तुडवण, त्यानंतर पापसत्तेद्वारे चालू राहिली. त्या तुडवणीच्या समाप्तीपर्यंत "उजाडपणे" "निश्चित" करण्यात आली होती. सत्तावीसाव्या वचनात, ख्रिस्त अनेकांबरोबर एका आठवड्यासाठी करार दृढ करतो. त्या आठवड्याच्या मध्यभागी, ख्रिस्ताने स्वर्गातील पवित्रस्थानात आपली महायाजकीय सेवा आरंभ केल्यामुळे, पृथ्वीवरील बलिदानपद्धती थांबणार होती. ज्या परीक्षाकालाचा भाग त्यांच्यासाठी वेगळा कापून ठेवण्यात आला होता, त्या काळात यहुद्यांच्या अवज्ञेमुळे, पवित्रस्थान आणि नगर पुन्हा उजाड केले जाणार होते.

या वचनात असे म्हटले आहे, "आणि घृणास्पद गोष्टींच्या फैलावामुळे तो ते उजाड करील; आणि समाप्तीपर्यंत, जे ठरविले गेले आहे ते त्या उजाड झालेल्यावर ओतले जाईल." जेव्हा यहुदी लोकांनी आपल्या परीक्षाकालाचा प्याला शेवटपर्यंत भरून काढला, तेव्हा युद्धाच्या समाप्तीपर्यंत नगर व पवित्रस्थान उजाड राहणार होते. इ.स. १७९८ मध्ये तुडविले जाण्याच्या त्या "समाप्ती"च्या वेळी, पोपसत्तेला एक प्राणघातक घाव प्राप्त होईल, असे "ठरविले" गेले होते. त्यानंतर नगर आणि पवित्रस्थान यांची पुनर्स्थापना होऊन त्यांचे पुनर्बांधकाम व्हायचे होते, जसे यहुदी लोक तीन आज्ञांखाली प्रत्यक्ष बाबेलमधून बाहेर आले तेव्हा त्याचे प्रतीकात्मक दर्शन घडले.

त्या युद्धाच्या समाप्तीपर्यंत यरुशलेम पापसत्तेच्या तुडविण्याखाली राहणार होते. तेवीसशे वर्षांच्या आत असलेल्या भिन्न कालखंडांची रचना करणारे भविष्यसूचक कालावधी केवळ तेव्हाच योग्य रीतीने समजले जाऊ शकतात, जेव्हा सत्तर वर्षांच्या तुडविण्याच्या दर्शनाचा संबंध पवित्रस्थान व सैन्यदल यांच्या पुनर्स्थापनेच्या दर्शनाशी जोडून समजला जातो. मोशेच्या शापाच्या विखुरण्याच्या दर्शनास नाकारणे म्हणजे एकत्रीकरणाच्या दर्शनास नाकारणे होय. सत्तर वर्षांचे दर्शन हे विखुरण्याचे दर्शन आहे. तेवीसशे वर्षांचे दर्शन हे एकत्रीकरणाचे दर्शन आहे. सत्तर वर्षांचे दर्शन हे विखुरण्याचे "chazon" दर्शन आहे, आणि तेवीसशे वर्षांचे दर्शन हे एकत्रीकरणाचे "mareh" दर्शन आहे.

म्हणून जे देवाने एकत्र जोडले आहे, ते मनुष्याने वेगळे करू नये. मार्क १०:९.

या दोन दृष्टांतांना भविष्यवाणीदृष्ट्या एकत्र जोडले गेले आहे, आणि त्यांपैकी एकास नाकारणे म्हणजे दोघांनाही नाकारणे होय. ही वस्तुस्थिती दाखविते की, अॅडव्हेंटिझमने तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीला आपण मान्य ठेवतो असा दावा केला असला, तरी त्यांनी अॅडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ नाकारला आहे, जसे त्यांनी १८६३ मध्ये "सात वेळा" नाकारले होते तसेच निश्चितपणे. यहुदी लोक देवाचा नियम पाळण्याचा दावा करीत नव्हते काय? प्राचीन इस्राएल मशीहाची वाट पाहत असल्याचा दावा करीत नव्हता काय? जर एखादा दावा देवाच्या वचनास दृढ धरून ठेवत नसेल, तर तो अर्थहीन आहे.

मिलरवादी अखेरीस २२ ऑक्टोबर, १८४४ हा दोन हजार तीनशे दिवसांच्या कालखंडाचा समाप्तिबिंदू आहे, असे ओळखू लागले; परंतु त्यांची समज मर्यादित होती. महान निराशेनंतरच स्वर्गीय पवित्रस्थानाविषयी आणि त्या दिवशी ख्रिस्ताच्या परमपवित्र स्थानी प्रकट होण्याविषयी प्रकाश प्राप्त झाला. त्या तारखेनंतरच त्यांनी तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आणि देवाची व्यवस्था पाहिली.

प्रभूचा हेतू असा होता की दोन हजार तीनशे वर्षांशी संबंधित भविष्यवाणीचा प्रकाश अधिक वाढवावा; आणि १८५६ मध्ये त्याने पुढील प्रकाशासाठी दार उघडले, आणि पुढील सात वर्षांच्या अवधीत अॅडव्हेंटिझमने ते दार बंद केले. ११ सप्टेंबर २००१ नंतरच प्रभूने भविष्यवाणीचे विद्यार्थ्यांना पुन्हा हायरम एडसन यांच्या लेखांकडे नेले, आणि “सात वेळा” यांचा प्रकाश पुन्हा एकदा वाढू लागला.

दोन हजार तीनशे वर्षांच्या भविष्यवाणी आणि दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणी यांतील संबंध पाहण्यास नकार दिल्यामुळे, अॅडव्हेंटिझमने २२ ऑक्टोबर, १८४४ यास खुंटलेल्या व अपूर्ण अशा रीतीने समजून घेतले.

एकदा S. S. Snow यांनी क्रूसवधाची तारीख निश्चित केल्यानंतर, 22 ऑक्टोबर 1844 ही तारीख निश्चित करण्यात आली.

म्हणून जाणून घे व समजून घे, की यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्यासाठी व बांधण्याकरिता आज्ञा निघाल्यापासून अभिषिक्त अधिपतीपर्यंत सात आठवडे आणि बासष्ट आठवडे होतील; रस्ता पुन्हा बांधला जाईल, आणि तटही, तेही संकटकाळात. आणि बासष्ट आठवड्यांनंतर अभिषिक्ताचा छेद केला जाईल, पण स्वतःसाठी नव्हे; आणि जो अधिपती येणार आहे त्याच्या लोकांकडून नगर व पवित्रस्थान नाश पावतील; आणि त्याचा शेवट पुराप्रमाणे होईल, आणि युद्धाच्या शेवटापर्यंत उजाडपणाची ठरवणूक झाली आहे. आणि तो एक आठवडा अनेकांबरोबर करार दृढ करील; आणि आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण बंद पाडील; आणि घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसारामुळे तो ते उजाड करील, अगदी समाप्तीपर्यंत; आणि जी ठरवली गेली आहे ती त्या उजाड झालेल्यावर ओतली जाईल. दानियेल 9:25-27.

मिलेराइटांनी क्रूसवधाची योग्य तारीख ओळखली, आणि त्यानंतर तेवीसशे वर्षांच्या कालावधीचा शेवट निश्चित करण्यात आला. “आठवड्याच्या मध्यभागी” मशीहाचा “छेद होणे,” ज्यामध्ये ख्रिस्ताने “करार” दृढ केला, कारण “घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसाराने” दर्शविल्याप्रमाणे यहुद्यांनी त्यांच्या परीक्षाकालाचा प्याला काठोकाठ भरला होता, हेही ओळखण्यात आले. क्रूस हा मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाच्या संदेशाची ओळख पटविण्यासाठी अत्यावश्यक असा ऐतिहासिक मैलाचा दगड ठरला.

ज्या वचनांमध्ये देवाच्या सामर्थ्याचे इतके प्रबळ प्रकटीकरण निर्माण झाले होते, त्या वचनांतील प्रकाश असूनही, दोन दर्शनांतील संबंध समजून घेण्याच्या दानियेलच्या इच्छेद्वारे जे समज प्रकट केले गेले होते, त्या वचनांचे असे आकलन मिलेराइट लोकांना कधीच झाले नाही. ख्रिस्ताने करार दृढ केला तो आठवडा दोन कालखंडांत विभागलेला होता; पुढे सिस्टर व्हाइट यांनी त्याची ओळख अशी करून दिली की तो ख्रिस्ताच्या साडेतीन वर्षांच्या वैयक्तिक सेवाकार्याचे, आणि त्यानंतर शिष्यांद्वारे प्रतिनिधित्व झालेल्या त्याच्या सेवाकार्याचे प्रतीक होता. त्यांनी हे पाहिले की क्रूसाचा ऐतिहासिक मार्गचिन्ह २२ ऑक्टोबर, १८४४ ही तारीख निश्चित करण्यासाठी आधारबिंदू ठरला; परंतु त्यांनी हे पाहिले नाही की तो साडेतीन वर्षांच्या दोन समान कालखंडांचा केंद्रबिंदूही दर्शवितो, आणि अशा प्रकारे “सात वेळा” यांचेही प्रतिनिधित्व करतो, ज्याला देवाने मोशेद्वारे “त्याच्या कराराचा वाद” असे म्हटले.

मग मीही तुमच्याविरुद्ध प्रतिकूल रीतीने चालीन, आणि तुमच्या पापांमुळे तुम्हाला अजून सातपट शिक्षा करीन. आणि मी तुमच्यावर तलवार आणीन, जी माझ्या कराराच्या वादाचा सूड उगवील; आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या नगरांमध्ये एकत्र जमाल, तेव्हा मी तुमच्यात महामारी पाठवीन; आणि तुम्ही शत्रूच्या हातात दिले जााल. लेवीय 26:24, 25.

ख्रिस्त अनेकांबरोबर करार दृढ करीत असताना, तो तोच करार होता ज्याविषयी त्याचा आज्ञाभंग करणाऱ्या यहुदांबरोबर वाद होता. त्याच्या "कराराचा वाद" इ.स.पू. ७२३ मध्ये आरंभ झाला, जेव्हा अशूरांनी उत्तरेकडील राज्याला बंदिवासात नेले; आणि त्यानंतर एक हजार दोनशे साठ भविष्यसूचक दिवसांपर्यंत, मूर्तिपूजकत्वाने अक्षरशः इस्राएलाला तुडवून टाकले. त्या तुडवून टाकण्याच्या कालखंडानंतर मग आणखी एक हजार दोनशे साठ भविष्यसूचक दिवस आले, ज्यांत पोपतंत्राने आध्यात्मिक इस्राएलाला तुडवून टाकले.

ज्या भविष्यसूचक सप्ताहात ख्रिस्ताने कराराची दृढ पुष्टी केली, आणि अशा प्रकारे दोन हजार तीनशे वर्षांच्या दर्शनाची पूर्तता केली, त्याच आठवड्याने दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या दर्शनाचेही प्रतिनिधित्व केले. मिलराइटांनी दोन हजार तीनशे वर्षांच्या भविष्यवाणीपैकी इतके ओळखले की त्यांनी मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश योग्य रीतीने जाहीर केला; परंतु त्यांनी त्या प्रकाशाचा काही भाग नाकारण्याचा निर्णय घेतला, जो नवव्या अध्यायातील गॅब्रिएलच्या स्पष्टीकरणाद्वारे प्रकट व्हावा असा हेतू होता.

गॅब्रिएलने दानिएलास "matter" आणि "vision" असे दर्शविलेल्या त्या दोन दर्शनांचा योग्य प्रकारे विभाग करावा (म्हणजे मनात वेगळा करावा) अशी सूचना केली होती; आणि त्या सल्ल्याच्या पूर्ततेत सिस्टर व्हाइट आम्हांस सांगतात की सत्तर आठवड्यांचा ("seven times" चे प्रतीक) आणि तेवीसशे वर्षांचा परस्पर संबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करीत असताना, हाच दानिएलाच्या मनावरील मुख्य भार होता.

ॲडव्हेंटिझमने "सात काळ" यांना नाकारल्यामुळे त्यांना अशा स्थितीत उभे केले गेले की ते हे समजू शकले नाहीत की तेवीसशे वर्षांमधून कापून वेगळा केलेला चारशे नव्वद वर्षांचा पहिला कालखंड, मोशे ज्याची ओळख "त्याच्या कराराचा विवाद" अशी करून देतो, त्या कराराविरुद्धच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करीत होता.

आठवड्याच्या मध्यभागी झालेल्या क्रूसवधाने केवळ दिनांकच दर्शविला नाही, तर त्याने कराराच्या रक्ताद्वारे इस्राएलच्या अवज्ञेबरोबर ख्रिस्ताच्या वादाचा अगदी केंद्रबिंदूच प्रकट केला, हे ओळखण्यापासूनही त्यांना रोखण्यात आले होते. क्रूसावर अनेकांसाठी सांडले गेलेले रक्त, जे त्याच्या कराराची पुष्टी करीत होते, तेच लेवीयविधी पंचविसावा व सव्विसावा अध्याय यांत मांडलेल्या कराराचीही पुष्टी करीत होते, या वस्तुस्थितीबद्दल ते आंधळे होते.

प्राचीन इस्राएलाने स्वतःवर असा एक करार घेतला की त्यांनी कराराची व्याख्या अशी केली—"परमेश्वराने जे काही सांगितले आहे, ते सर्व आम्ही करू"—आणि त्यांना याची मुळीच जाणीव नव्हती की ख्रिस्त जो करार देत होता, त्यासाठी त्याचा नियम हृदयावर लिहिला जाणे आवश्यक होते. कराराच्या अटीबाबत त्यांच्या फरीसी वृत्तीच्या व्याख्येमुळे त्यांना खरा करार समजणे व स्वीकारणे अशक्य झाले.

आधुनिक इस्राएलने आठवड्याच्या मध्यभागी क्रूसाच्या रक्ताची अशी व्याख्या केली आहे की, ज्यामुळे आधुनिक इस्राएलवर तीच अंधता आली आहे जी प्राचीन इस्राएलवर तेव्हा आली होती, जेव्हा त्यांनी मेस्सियाचा नकार केला आणि "सीझरशिवाय आम्हाला दुसरा राजा नाही" असे घोषित केले.

आधुनिक इस्राएल या वस्तुस्थितीबाबत आंधळे आहे की गॅब्रिएलने दानियेलासमोर मांडलेला इतिहास केवळ कराराची पुष्टि याचाच समावेश करीत नाही, तर त्या कराराला नाकारणाऱ्यांवर येणाऱ्या विखुरण्याचाही समावेश करतो; कारण त्या वचनांमध्ये असे निर्दर्शित केले आहे की मूर्तिपूजक रोम (जो येणारा राजपुत्र होता) नगर व पवित्रस्थान यांचा नाश करील, आणि युद्धाच्या समाप्तीपर्यंत (ज्याने पवित्रस्थान व सैन्यदल तुडवून टाकले) "उजाडपणा," या अनेकवचनी रूपात, ठरवून देण्यात आले होते.

ज्या इतिहासात ख्रिस्ताने अनेकांबरोबरच्या कराराची पुष्टि करण्यासाठी आपले रक्त सांडले, त्या इतिहासात मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोम या दोन उजाड करणाऱ्या शक्ती विशिष्टपणे ओळखल्या जातात. क्रूसावर सांडलेले रक्त हेच ख्रिस्त स्वर्गीय पवित्रस्थानात घेऊन जातो, आणि ते त्याच्या कार्याचे प्रतीक आहे, जे तेवीसशे वर्षांच्या "mareh" दर्शनाद्वारे दर्शविले गेले आहे. तो इतिहास पंचवीसशे वीस वर्षांच्या "chazon" दर्शनाच्या इतिहासाशी विणला गेला आहे, जसे त्या दोन उजाड करणाऱ्या शक्तींनी पवित्रस्थान आणि सैन्य यांना पायदळी तुडविण्याचे

प्रतिनिधित्व केले आहे.

मिलरच्या स्वप्नात जे सत्य रत्नांप्रमाणे दर्शविण्यात आले होते, ती सूर्याप्रमाणे तेजस्वी चमकत होती; परंतु ती अपूर्ण होती. शेवटच्या दिवसांत, जेव्हा मध्यरात्रीचा पुकारा अक्षरशः पुन्हा उच्चारला जाईल, तेव्हा ह्याच रत्नांना “dirt brush Man” याच्याद्वारे नव्या, अधिक मोठ्या पेटिकेत ठेवले जाईल, आणि मग ती मूळपेक्षा दहापट अधिक तेजाने चमकतील. ती अंतिम मध्यरात्रीच्या पुकाराच्या संदेशाची कसोटी ठरतात. ही रत्ने हबककूकने भविष्यवाणी केलेल्या दोन साक्षीदारांनी विशेषतः पाट्या म्हणून ओळखून दिली होती. 1843 आणि 1850 मधील पायोनियर चार्ट्सच्या त्या दोन पाट्या “line upon line” एकमेकांवर ठेवल्या असता, मिलरची रत्ने विशेषतः ओळखली जातात; आणि असे करताना ती रत्ने अंतिम मध्यरात्रीच्या पुकाराच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात.

दोन्ही चार्टांवरील बहुतेक सत्ये १८४४ पूर्वी पूर्ण झालेल्या भविष्यवाण्यांचे चित्रण करतात, जसे दानिएल सात आणि आठमधील पशूंची ओळख. दानिएल दोनमधील प्रतिमा तेथे दर्शविली आहे. दर्शन कोण स्थापन करते—रोम की अँटिओकस एपिफेनीज—यावरील युक्तिवाद तेथे आहे. पहिली निराशा आणि हबककूक तसेच दहा कुमारिका यांचा विलंबाचा काळ तेथे आहे. तिसऱ्या देवदूताचे आगमन तेथे आहे, तसेच स्वर्गीय पवित्रस्थानही. मूर्तिपूजेचे प्रतीक म्हणून “द डेली” तेथे आहे. आणि अर्थातच, इस्लामच्या तीन हायही तेथे आहेत. एकत्र आणल्यावर, हे चार्ट यहुदाच्या कुळातील सिंह एखादे भविष्यसूचक सत्य उघड करतो तेव्हा घडणाऱ्या “ज्ञानवृद्धी”चे एक चित्रण दर्शवितात.

१७९८ मध्ये, म्हणजेच अंतकाळी उघड करण्यात आलेल्या भविष्यवाणीविषयक ज्ञानाचे प्रतीक असलेल्या उलई नदीच्या दर्शनाविषयीचा आपला विचार आपण समाप्तीकडे नेत असताना—जे ज्ञान वाढून विल्यम मिलर यांच्या स्वप्नातील नव्या, अधिक मोठ्या पेटीतील रत्नरूप झाले—आपण मिलराईट सत्यांकडे पुन्हा वळणार आहोत, जी त्यांच्या इतिहासात अपूर्ण राहिली होती. त्यापैकी काही, मिलराईट लोक ज्या ऐतिहासिक काळात जगत होते त्या कारणामुळे अपूर्ण अवस्थेत राहिली; आणि काही इतर, तिसऱ्या देवदूताच्या प्रगत होत जाणाऱ्या प्रकाशाबरोबर चालण्यास नकार देणाऱ्यांच्या आज्ञाभंगामुळे अपूर्ण राहिली.

आपण पुढील लेखात या गोष्टी पुढे चालू ठेवू.

“ज्यांना देवाने संदेशासह पाठविले आहे ते केवळ मनुष्यच आहेत; परंतु ते जो संदेश वाहून आणतात त्याचे स्वरूप काय आहे? देवाने तुम्हाला काय अधिक पसंत पडेल याविषयी सल्ला घेतला नाही म्हणून, तुम्ही त्या इशाऱ्यांकडून फिरून जाण्याचे किंवा त्यांची तुच्छता करण्याचे धाडस कराल काय? देव अशा मनुष्यांना बोलावितो जे बोलतील, जे मोठ्याने आरोळी देतील आणि मुळीच आवर धरणार नाहीत. या काळासाठी आपले कार्य करण्याकरिता देवाने आपले दूत उभे केले आहेत. काही लोकांनी ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाच्या संदेशापासून वळून त्या मनुष्यांची व त्यांच्या उणिवांची टीका केली आहे, कारण ते सत्याचा संदेश सर्व अपेक्षित कृपाशीलता व परिष्कृततेसह बोलत नाहीत. त्यांच्यात अतिशय उत्साह आहे, ते अतिशय गंभीर आहेत, ते अतिशय ठामपणे बोलतात; आणि जो संदेश अनेक थकलेल्या व पिळवटलेल्या आत्म्यांना आरोग्य, जीवन आणि सांत्वन आणू शकला असता, तो काही प्रमाणात बाजूला पडतो; कारण ज्या प्रमाणात प्रभावशाली मनुष्य स्वतःची अंतःकरणे बंद करतात आणि देवाने जे सांगितले आहे त्याच्या विरोधात स्वतःची इच्छा उभी करतात, त्या प्रमाणात ते त्या लोकांपासून प्रकाशाची किरणे हिरावून घेण्याचा प्रयत्न करतात, जे प्रकाशासाठी व चेतनादायी सामर्थ्यासाठी आतुरतेने प्रतीक्षा करीत होते आणि प्रार्थना करीत होते. ख्रिस्ताने आपल्या सेवकांविरुद्ध उच्चारलेले सर्व कठोर, गर्विष्ठ, उपहासपूर्ण शब्द स्वतःविरुद्ध उच्चारलेले म्हणून नोंदवून ठेवले आहेत.”

“तिसऱ्या देवदूताचा संदेश समजला जाणार नाही; आणि जो प्रकाश आपल्या तेजाने पृथ्वी उजळविल, तो त्याच्या प्रगत होत जाणाऱ्या तेजात चालण्यास नकार देणाऱ्यांकडून खोटा प्रकाश म्हणविला जाईल. जे कार्य केले जाऊ शकले असते, ते सत्य नाकारणाऱ्यांकडून त्यांच्या अविश्वासाने अपूर्ण राहिल. जे सत्याच्या प्रकाशाला विरोध करीत आहात, त्यांस आम्ही विनवितो की देवाच्या लोकांच्या मार्गातून बाजूला व्हा. स्वर्गातून पाठविलेला प्रकाश त्यांच्यावर स्वच्छ आणि स्थिर किरणांनी प्रकट होऊ द्या. ज्यांच्यापर्यंत हा प्रकाश आला आहे, त्या तुम्हांला

देव त्याचा तुम्ही केलेला उपयोग यासाठी जबाबदार धरतो. जे ऐकणार नाहीत त्यांनाही जबाबदार धरले जाईल; कारण सत्य त्यांच्या आवाक्यात आणले गेले होते, परंतु त्यांनी आपल्या संधी व विशेषाधिकार तुच्छ मानले. दैवी अधिप्रमाण धारण करणारे संदेश देवाच्या लोकांकडे पाठविले गेले आहेत; ख्रिस्ताची महिमा, त्याचे वैभव, त्याची धार्मिकता, जी कृपा व सत्याने परिपूर्ण आहे, ती सादर करण्यात आली आहे; येशू ख्रिस्तामधील देवत्वाची परिपूर्णता आमच्यामध्ये सौंदर्य व मनोहरतेसह उभी करण्यात आली आहे, जेणेकरून ज्यांची अंतःकरणे पूर्वग्रहाने बंद झालेली नव्हती, त्या सर्वांना ती आकर्षित करील. आम्हांस माहित आहे की देवाने आमच्यामध्ये कार्य केले आहे. आम्ही आत्म्यांना पापापासून धार्मिकतेकडे वळताना पाहिले आहे. आम्ही खेदयुक्तांच्या अंतःकरणांत विश्वास पुन्हा जागृत होताना पाहिला आहे. आपण शुद्ध केले गेलेल्या त्या कुष्ठरोग्यांसारखे होऊ काय, जे आपापल्या मार्गाने गेले आणि केवळ एकच देवास गौरव देण्यासाठी परत आला? त्याऐवजी आपण त्याच्या कृपेचा उल्लेख करू या, आणि अंतःकरणाने, लेखणीने व वाणीने देवाची स्तुती करू या." Review and Herald, May 27, 1890.